

CHÁY LÊN NGỌN LỬA LỤT TÀN (LỆ HẰNG)

Đất trời hầm hừ trong hơi nóng. Lửa dâng lên từ địa ngục, vây phủ bốn bề. Con đe dọa và nỗi hoang mang vờn quanh quất. Tầng ô-zôn đã lủng, lũ lụt, hạn hán, cuồng phong, động đất tung hoành khắp nơi. Mặt đất ngày càng nhăm nheo già cỗi vì bị con người bóc lột, moi móc, đào xới cắt lức. Thiên nhiên bắt đầu nổi cơn thịnh nộ. Nhiều giáo phái rú nhau tự sát tập thể để chạy trốn tận thế.

Đoàn Thị rời nhà máy, không buồn, không vui, chỉ nghe thân rã rời. Đầu Thị cúi xuống, sức nặng của một đời oằn nặng trên vai. Thị chui vào xe. Chiếc xe bỏ xuống đường rồi tìm ngã quen tập vào xa lộ phía Tây. Gương mặt Thị chìm lìm, chiếc xe cũng vun vút lao vào dòng xe cộ nổi đuôi nhau dài mệt mỏi. Một ngày, rồi cũng qua, với những mặt người, những công việc, những máy móc, những hóa đơn, những phiền toái của tranh dành, kèn cựa, âm mưu. Thế này mãi mãi sao? “Trời đất”, Thị nghe tiếng mình than trong bụng xe. Đạo này bình trở thành nặng rồi, mắc giống chi mà ham nói một mình? Thật ra Thị không ham nói một mình. Nó thâm và bệnh hoạn quá. Bao nhiêu lần nổi cơn khùng, với người, những thứ người ngày một không chịu nổi. Thị phải mò vào phòng rửa mặt, cài chặt cửa rồi lầu lầu nguyên rửa. Tội nghiệp cái bồn cầu, mỗi ngày nó hứng nhận bao nhiêu hần thù và ô uế.

Trời bắt đầu gầm. Những lần chớp xé ngang đêm. Mưa ập xuống, ào ào, xối xả. Gió quất vào lưng xe, cuồng giạt. Dòng xe cộ cuối ngày nổi nhau như loài quái thú dài ngoẵng, lấp láy trăm ngàn con mắt vàng đỏ, bỗng mờ đi trong màn mưa đục ngầu hơi nước. Hai thanh gạt quay cuống quít không đủ xua mưa sẵn đuôi dòng dòng. Hồn oan ức hai phía trời xa lộ bám cứng vào kính xe, phập phồng, hỗn hển. Thị ôm bánh lái, cổ soi thủng màn nước để lái xe theo cảm tính. Xác hồn thị lênh bênh. Dòng xe xuôi, dòng xe ngược, dòng nào cũng cuồng nỗ ngang nhau. Một bất động khác thường. Màn mưa hư ảo như những nhánh sông ma. Lũ lì một khoảng lạ. Một khối đen ngất nghèo án ngự. Thị gồng người đập thẳng. Bỗng bánh xe rít lên, cào nghiền mặt đường trơn trượt. Ầm. “Không còn kịp nữa. Hãy chết ngay, đừng gây cộm sống”. Khối sắt hung tàn lao tới, dội ngược lại, tiếng dội ghê người dựng hết mọi chân lông, nhộn nhạo gan phổi. Thị hú hét không thành tiếng. Đời. Xe. Trời. Đất lấp loáng. Xe hay thú? Thú hay xe? Thị mất hồn hay thực ra đã chết. Chẳng còn biết đau, bầm, nát hay thịt da tung tóe? Thị chưa kịp thu hồn, chưa kịp biết mình đang sống hay đang chết. Tiếng dội ầm phía sau, tung Thị tới trước. Kính vỡ loang xoang như ai múa kiếm. Sức ép ghê hồn nghiền Thị vào giữa hai khối sắt thép quái quái. Thị thấy rõ mình vọt ra khỏi xe như một bóng ma.

“Chết hay sống? Ta đang chết hay ta đang sống?”

Thị mở trừng mở trạo hai con mắt mê mê tỉnh tỉnh. Con sợ vậy là xong. Cũng xong, nếu chết là thế này, thì cũng không rùng rợn chi lắm. Một chiếc xe thủng đầu, hai xe bẹp dẹt, xe đổ nghiêng, xe quay ngược. Chúng dúm dọ dí dạng húc nhau trên xa lộ phía Tây trong trận mưa phù thủy.

Thị chống tay lồm cồm bò dậy, sờ đầu, sờ cổ. Vẫn như kẻ ngủ mê. Chiếc xe của Thị nằm ăn vạ cùng mười chiếc khác. Xa lộ nghẹt cứng, những mắt xe đỏ lũng cầu kính. Xe cảnh sát hú còi chạy lao tới, phải băng qua đồng cỏ. Đêm vẫn bị sét chém ngang màu đen thẫm, hai bên xa lộ mờ mịt gió thổi. Một bóng người cũng bay ra từ chiếc xe đen. Chính hắn đã húc con thú đen đuôi đỏ vào dít xe của Thị. Đồ khốn. Thị lâu bầu. Hần đùng sực. Chiếc xe van còi kỷ bị Thị ủi coi bộ ít hư hại nhất, dờng lủ lướt chổng vọt con cái bỏ xuống, gió mưa vùn vủ, móc áo, vãi, quần, tung tóe ra đường. Không ai còn hơi sức để tranh cãi, phải hay trái. Người ta thao láo nhìn bãi chiến của bầy xe cộ bất kham. Đêm mưa trời người, thăm thì rồi bỗng tạnh. Hai phía đồng không lạnh lùng ngó những con người ngao ngán nhưng cũng rất cam phận, chờ cảnh sát, xe trục, xe cứu thương.

Nửa đêm, chờ về nhà, lết vào phòng tắm lết ra bếp. Căn nhà câm không nói một lời với chủ. Thị cũng không thềm thăm hỏi nó nửa lời. Thị nhai bánh mì nguội, uống sạch ly nước rồi chui ngay vào giường.

Một tuần sau hẳn lủ lủ đến trước cửa nhà Thị. Chủ nhân của chiếc xe đen. Hần và Đoàn Thị chung một hãng bảo hiểm. Cả hai khổ chủ sẽ được lấy xe một ngày. Nhưng lý do đó không đủ để con hắn bước lên tấm thảm rất dày của nhà Thị. Thị tiếp hắn ngay thềm nhà, có chiếc chuông leng keng thỉnh thoảng reng reng theo từng cơn gió nhẹ. Mặt hắn lìm lì, mắt nhỏ nhưng cực sáng, lông mày xéch, chiếc cằm hơi vuông. Hần nhìn Thị nhiều hơn nói, có lẽ lìm lì đang là cái mốt của những người yếu bóng vía. Hai người nói với nhau những lời nhạt nhẽo. Đôi mắt hắn thỉnh thoảng nhuộm màu tím sẫm, âm u và bí ẩn. Khi hắn quay đi Thị bỗng thấy mềm lòng.

Một chiều cuối tuần, hẳn gọi tới. Giọng hẳn trong phôn ấm và lạ hơn bên ngoài. Thị vừa nghe hẳn nói vừa coi khùng long rượt người trên màn hình nhỏ. Lúc buồng máy xuống, Thị hết hồn, thử ngợi ra vì hoảng. Rồi hẳn nói mà, sao bây giờ Thị quên tuốt luốt không nhớ ra đầu không tìm ra cuối. Thị lâu nhàu: “Cuối tuần chắc phải đi khám bệnh, cái đầu mình lúc này ứ hự là ngu, suốt ngày lâu nhàu một mình. Bác sĩ tâm thần chém phải biết. Ông dặn đi dặn lại đừng nói một mình, triệu chứng của bệnh điên là nói một mình. Phải tìm bạn để nói chuyện, để trút hết rác trong cuộc đời này cho bạn, nhưng thời buổi này làm sao có bạn nổi”. Thị phát điên. Điên thì có làm sao? Thêm một người điên trong cái nhân quần lúc nhúc này cũng chẳng sợ mũi chi?

Ngày Thị nhận xe, chiếc xe được làm đồng ngon lành như mới. Lăn xe vào nhà, Thị thấy hẳn ngồi lủ lủ ngay cửa. Kiểu ngồi nhập thiền, mặt êm ả, lưng rất ngay. Trông hẳn bỗng non choẹt, da sáng bóng, tóc ngắn như chú tiểu. Thị vung vẩy chùm chìa khóa. Hần vẫn ngồi án ngữ, tọa thiền ngay cửa nhà của Thị. Thị bỗng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Hần nhảy phắt lên, đứng sững. Hần đối ngay sắc mặt, vẻ thiền nhân vụt biến thành ác quỷ. Hần vòng tay ghì lấy Thị, đè nghiền chiếc miệng tham lam lên môi Thị đang mãi cười. Tiếng cười trong vút của Thị tắt ngang. Thị rùng mình, rùn người ứ ở trong hai cánh tay hẳn cứng như gọng kiếm.

Hần thì thầm, giọng khàn như bị sốt:

“Tại sao lại Đoàn Thị?”

Đoàn Thị mở mắt mắng thăm: “Đồ vô duyên”.

Hần lìm lì lách ngay vào nhà khi Thị mở cửa. Hần vòng tay nhìn xăm xoi căn nhà yêu dấu của Thị, được sắm sửa bằng mười mấy năm lao động như tù khổ sai, hết như nhân viên địa ốc đang lượng giá, tường nhà, thềm, trần, màn cửa, đinh ốc treo tranh... Hần đi tới đi lui, rồi rời người xuống chiếc ghế gần nhất, phàn:

“Tôi ngủ không được vì cái tên của bà. Nó bám cứng vào óc tôi, khó chịu quá. Mấy cô ca sĩ, bà biết không? Tuyết Lan, Lệ Thu, Khánh Hà, Lan Thanh, Bảo Ân... Tên nào cũng vang rền như sấm. Tên bà cụt ngắn như chó không đuôi, loạn quá. Bà tự đặt tên lấy à?”

Thị dấm dấm:

“Không, tên để cúng cơm đấy.”

“Kỳ cục thật, nhưng nghe lại hay hay...”

Thị nghiêm mặt: “Bộ tưởng tôi không bức sao? Khờ khạo xông vào nhà người ta hạch hỏi như công an khu vực. Cậu mát dây mấy độ rồi?”

Hần cười. Trời ơi. Thị sững sốt vì nụ cười của hẳn. Làm như lần thứ nhất trong đời thấy được một nụ cười. Một nụ cười đẹp vô thường, nó ấm áp, trẻ thơ và chân thật hết lòng. Căn phòng gần mười năm lạnh ngắt bỗng chan hòa hơi ấm. Hần ngu quá, ngồi ngay lưng ở ghế, toét miệng ra cười và không thềm nhúc nhích, nhục nhích gì cả. Giá chi hẳn chồm lên và xông tới? Nụ cười của hẳn dậy lửa trong thâm cung Thị lâu ngày phủ rêu. Hần mãi ngu ngơ. Thị nhìn hẳn, thờ ra: “Đàn ông muốn đời ngờ nghệch và dốt nát”.

“Vậy là chính ông bà già đặt cái tên ngộ nghĩnh đó cho bà?”

Thị lại thờ ra, hai vú ngực căng phồng.

“Tội nghiệp thân tôi dữ. Đàn bà không được hăm hiếp đàn ông”.

“Ông già tôi là một người rất tài trí. Thật ra đó là ông tự nghĩ như vậy. Nhưng suốt đời ông thất cơ lỡ vận. Ông thua kém tất cả các bạn bè cùng trang lứa. Và dĩ nhiên càng thua xa những kẻ sinh sau ông. Tội nghiệp bố tôi. Ngay đường con cái, ông cũng thua thiên hạ. Sinh đứa nào cũng ngủm. Chết lúc nằm nôi, chết lúc mới sinh, chết khi đầy năm, chết khi đầy tháng. Chừng mẹ tôi, tóc đã chớm bạc, gầy gò lòng ông chổng cả đời thất chí, hậm hà hậm hực, vét bột vét đường nặn ra tôi. Bố tôi mừng phát điên. Lần này ông không dám mở sách Đông Tây Kim Cổ chọn cho tôi những cái tên vang rền như cậu nói. Ông đặt tên Thị cụt ngắn cho tôi. Và tôi thọ cho đến hôm nay. Bị đời quật lên quật xuống, vẫn ngang ngược như thường.”

“Hèn gì!” Hần buông.

Thị cau kinh:

“Cậu cũng ngang ngược không thua gì bố tôi đâu, dám kiếp trước cậu là bố tôi lắm. Nói cho cậu biết tôi giống ông già tôi đến mẹ tôi cũng sợ

sệt ca cảm hoài. Hai cha con thiếu điều vác dao chém nhau vì giống hệt tính nhau đấy.”

Hắn lại vô duyên gật gù như một ông già:

“Ồ Việt Nam bà làm nghề gì vậy?”

Thị ngó hắn, cười rất lạnh:

“Đào cải lương. Cứu hoa hậu áo dài, cứu nữ sinh Trưng Vương, cứu trung úy phu nhân. Chắc lúc đó cậu mắc ở trường bắt ếch nên không biết tôi. Ai không biết tôi, kẻ đó đáng tội treo cổ à nghe.”

Hắn cười khì, rung cả hai đùi. Thị nhìn hắn, đang cố đóng vai già nua đạo mạo, rồi cũng phì cười. Hai kẻ điên cùng cười với nhau, dòn tan và hết cỡ. Cười chán, hắn lừng khừng đứng dậy, và ra về. Thị ngồi lại rất lâu trên ghế nệm còn hơi đàn ông của hắn. Cổ moi mãi không nhớ nổi tên hắn.

Rõ ràng hắn đã theo đúng thủ tục tai nạn, trao cho Thị tên tuổi, địa chỉ, sổ bằng lái xe, sổ phân của hắn.

Một đêm, Thị đứng nhìn ra khoảng đêm trắng bạc, lấp láy. Thị bỗng nhớ ra tên hắn, Nguyên Khôi - Tên hay dữ, chẳng bù cho Thị. Thành linh như kẻ trộm, hắn lủ lủ ngay vòm cây sát bên cửa sổ. Thị giật bắn người. Hắn nhảy vào phòng, gương mặt hắn lạ hoắc, thất thần, có lẽ vì màu bạc lạnh của trăng. Thị đứng ngây ra. Hắn lúi túi tay Thị đi ra cửa chính, miệng lẩm bầm:

“Hết chối cái nhè, bắt quả tang bà gọi thăm tên tôi.”

Thị què quác, nên giả điếc không nghe. Hắn nhìn Thị, còn mặc nguyên quần áo từ lúc đi shop về, thở ra:

“Đời ngắn ngủi quá mà, sao ngu ngốc bỏ phí như thế này nhỉ?”

Thị bỗng ứa nước mắt. Câu nói giản dị quá, và Thị mũi lòng. Bao năm tháng mới cảm biết mình còn muốn khóc. Hắn nâng mặt Thị lên, rồi ôm lấy bằng cả hai tay. Căn phòng từ lúc về, Thị không thêm bật đèn, vương vất một mùi hương lạ. Hắn cầm tay Thị lúi đi xềnh xệch. Hắn làm như kẻ đi gọi hồn người chết, phải gấp rút kéo không kịp giờ. Giọng đọc tin buồn chán vẫn oang oang phát ra từ cái Tivi. Hắn kéo thị trở ngược vào nhà, tắt Tivi, rồi lau nhàu:

“Đèn để tối, nhưng Tivi thì cứ oang oang tối ngày như cái bực giảng đạo. Bà có biết cái Tivi này khốc hại chừng nào không, nó rao giảng thứ đạo mới, đạo mới tiền. Một thứ đạo khủng khiếp đang chiếm đoạt hồn xác cái nhân loại tội nghiệp này. Bà có biết cái lý tưởng của tuổi trẻ hôm nay là gì không?”

Đoàn Thị lắc đầu. Hắn cau có như người đang gây lộn:

“Cả nhân loại đang qui mọp trước đồng tiền. Bà biết rõ như vậy mà. Thằng cha Parker thương gì mình để bỏ hàng triệu bạc mua cái đài chó chết này cho bà mở ong ong tối ngày sáng đêm. Nó làm cái tôi của con người ngày một phình ra. Tôi. Tôi. Tôi. Nhà của tôi, xe của tôi, vợ của tôi, tiền của tôi. Nhưng nhân cách con người ngày một tụt lại. Thật ra chữ nhân cách đã biến mất trong tự vị con người từ khuya lộn”.

Thị cũng lừ đừ không thua gì hắn:

“Mai mốt từ ngữ vợ tôi, chồng tôi, con tôi, cha mẹ tôi cũng biến luôn. Người ta bắt đầu nghi ngờ đủ mọi thứ. Những đứa con la lối cha mẹ đã không xin phép chúng khi đẻ con, bắt tội chúng nó quần quật học hành, rồi kiếm job, rồi nợ nần, rồi chén giết nhau và chờ tận thế.”

Hắn lúi Thị ra xe của hắn. Vẫn chiếc xe màu đen. Thị nín thinh mặc hắn bày trò ngô ng cuồng cho đỡ buồn. Hắn đưa Thị đến nhà hàng Rincom Thai. Ở đó có giàn trống cho một đêm nhạc thánh phòng. Có hàng trăm người đang xôn xao cười nói. Những người tình hoa của Melbourne họp nhau lo cho ca sĩ Châu Ngọc trình làng cuốn CD nhạc “Lời Tình Buồn”. Châu Ngọc bước lên bục gỗ, áo lóng lánh kim nhũ, bước chân cô thênh thang giữa những tràng pháo tay. Nhạc bay lên, đập chùng. Cô hát như chim rừng đang hót trên tầng cao. Tiếng hát trong trẻo, chân thật và mượt mà như nhung. Chiếc áo đen ôm lấy dáng người cô cũng huyền hoặc như một vòm sao.

Thị và hắn ngồi ở một góc khuất. Hắn nháy mắt cười:

“Bà ăn mặc thường nhất đêm nay. Nhưng bà thấy chưa, không có ai đẹp bằng bà, trừ ca sĩ Châu Ngọc. Dĩ nhiên.”

Thị biết hắn xảo, nhưng cũng mát ruột cười theo hắn. Hắn hát khê theo giàn nhạc, vừa đủ cho Thị nghe. Giọng hát hắn khàn, gợi cảm, không thua chi Châu Ngọc. Lối hòa âm của Tùng Châu, say đắm và thiết tha, những dòng phối âm ấy rất trẻ và rất bạo, chúng tung lên những âm vực để nâng niu tiếng hát trong mát hồn nhiên như một nguồn suối chảy từ môi mắt đong đưa của Châu Ngọc.

“Tình yêu anh ôi mong manh

Tình yêu anh cho riêng em

Ta gặp nhau. Tình yêu đầu tiên em vừa trao...”

Có vài người mặc đồ lớn, trịnh trọng đến chào hắn. Hắn cười hơi lạ, khác những nụ cười khi chỉ có riêng hai người. Hắn thốt những lời xã giao đúng nghi lễ, rồi giơ tay rất điệu về phía Đoàn Thị. Hắn hăng giọng, bắt chước giọng nói của trưởng ban tổ chức đêm nhạc thánh phòng mùa Thu:

“Xin tiếp lời anh Trần Quang Cẩn.

Thưa quý vị, đây là Đoàn Thị, nhân vật quan trọng nhất của đêm nay. Người vừa bước xuống từ một hành tinh, cách xa trái đất một triệu năm ánh sáng.”

Hắn nhấn mạnh từng dấu ngắt câu, khiến mấy người bạn cười xòa. Mặt mũi hắn cứ tỉnh khô, và tiếp tục về trịnh trọng để trêu người. Một vài người tò mò nhìn Đoàn Thị. Bởi họ chưa bao giờ trông thấy ai bắt cần và xa lạ hơn Thị. Áo cũ, mặt không son phấn, tóc dài, buộc túm sau lưng. Thân hình cao lớn, lại phô bày rất rõ bằng thứ hàng lụa bó sát người. Khi họ bận rộn với nhóm khác. Hắn nghiêm nghị nghe Châu Ngọc hát:

“Minh xa nhau mà lòng vẫn nhớ

Ngày xa xưa tình mình như mơ

Chuyện yêu đương hẹn hò hôm nao

Mà giờ đây cuộc tình đã lờ...”

Đoàn Thị cười:

“Bộ muốn giành nghề của ca sĩ Tùng Châu. Người ta đang mời cậu lên sân khấu kia.” Người điều khiển đêm nhạc thánh phòng, một nhà báo, kiêm thêm nghề võ sư Vovinam. Ông ăn nói rất hùng biện, những lời ông giới thiệu hắn với khán giả làm Đoàn Thị suýt té ngựa trên ghế. Hắn gan thật, tinh bơ đi lên sân khấu, rồi sang sảng ngâm thơ. Lúc hắn về lại chỗ ngồi, Thị đe dọa:

“Cậu gớm thật, dám qua mặt tôi. Rồi cậu sẽ biết tay tôi. Dân Bình Định gộc đây, thưa võ sư Nguyên Khôi.”

Cuộc vui vẫn nổi dài. Những dòng nhạc vẫn bay lên quần quít. Châu Ngọc đang tâm sự với khán giả, đang trả lời, đang hát.

Hắn tiếp tục giờ trò, cười cợt, trêu ghẹo, tấn tưng Thị rồi lại chê bai. Lúc họ ra về, thiên hạ vẫy quang người ca sĩ. Hắn cầm tay Thị lúi bằng qua đám đông. Trời đầy gió. Hai người chui vội vào xe. Hắn đưa Thị đi qua những con đường. Những con đường lạ chưa từng nhớ. Những con đường quen mặt quen tên. Melbourne bỗng thành một cõi rất bình yên, mặc gió lộng, mặc đêm sâu thẳm. Những lối xe đi đầy những cây. Rồi cầu Westgate cao ngất ngưỡng. Bia mộ bằng đá tưởng niệm những người đã chết khi xây dựng cầu. Thành cầu cao, ngợp gió, sừng sững trên nền sao lấp láy. Thị rừng mình, ngồi thu mình trên ghế nệm, nói với hắn nhưng thăm thì như một mình:

“Cầu cao quá, gió dấm thổi tung xe xuống vịnh”

Hắn vươn tay sang, đặt nhẹ trên vai Thị:

“Đừng sợ.”

Thị nhìn hắn, rồi quay đi, vội vã. Hắn cười:

“Gái Bình Định gì mà nhát hít, không dám nhìn trai.”

Thị bực quá, cung tay thụi hắn, hắn giữ lấy tay Thị nơi bụng hắn. Chiếc xe chạy mãi, khắp các ngã đường rồi chạy quanh bờ vịnh. Hắn ngừng xe, quay kính xuống cho Thị nghe sóng. Ăn ba đời ngân nga

trên từng con sóng vỗ, miên man, vô tận. Thị muốn bay theo từng con sóng, với một ai đó thờ bên tai, với một ai đó thăm thì kể chuyện. Lúc họ về lại thành phố. Đêm đã ngủ rất sâu. Hắn dừng xe ở đầu đường St Kilda. Nghìn ngọn đèn vàng giăng mắc trên bốn hàng cây gian díu đan cành. Chúng quấn quít nhau bằng những chùm đèn màu vàng lửa. Những hàng cây ấy biết yêu nhau đậm đà, biết quấn xiết nhau, chặt chưa

từng thấy. Mặc cho đời này, mưa nắng, gió bão hay cuồng phong đất động. Đoàn Thị nhìn ngây những hàng cây vàng chói, thấy mình ngu ngốc hơn cỏ cây, hơn hết thảy muôn thú sinh linh trên đời. Thị nao núng quá nên lặng thinh. Mặc cho hân đang thắm thì rất nhỏ. Những chùm đèn đang kể chuyện tình yêu.

Chuyện những người yêu nhau chết sống từ khai thiên lập địa cho tới hôm nay.

"Này, bà biết không? Thủa ngày xưa ngày xưa. Con người không phải rạch rời tính toán như hôm nay. Con người sinh ra để yêu nhau, gần bó cùng nhau và cho nhau hạnh phúc."

Khi đường phố không còn ầm ĩ tiếng xe, hân thản nhiên đưa Thị về nhà hân. Thị cũng làm bộ thản nhiên cho đỡ ngượng. Nhà hân nằm trơ trọi trên một khoảng đồi. Có hàng bạch dương cao vút trời, có cỏ xanh cắt mịn lênh láng mùi hoa. Phía vườn sau, khu vườn được bao quanh bằng tre trúc đan dày. Trắng độ lượng thấp sáng khắp vườn cây nhà hân, khiến Thị ngẩn ngơ thêm. Hân không mời Thị vào nhà. Hân đưa Thị ra vườn sau rồi bày trò vương giả của người tiền sử. Quanh đồng lửa chỉ còn tàn tro, hân lắng lắng trải tấm chăn dày, đan những đường hoa văn kiểu Aborigine vàng, đỏ và đen. Hân dịu dàng kê một chõng gối cao cho Thị ngồi, rồi thành thạo mồi lửa vào cành khô. Lửa ngoạm lấy cành khô bằng những đầu lưỡi đỏ. Hân cười rất ấm, nụ cười khiến Thị bàng hoàng mê mẩn. Hân ngồi xếp bằng hai chân ngay trước mặt Đoàn Thị. Lửa hớn hờ bùng lên, những quầng lửa đỏ rực râm ran da thịt Thị bao năm tháng chai mòn cô quạnh. Thị nhìn những chùm lửa lung linh trong mắt hân rồi quơ vội chiếc gối mềm ôm siết vào ngực mình, che dấu.

Hân giằng lấy chiếc gối, Thị chồm tới giật lại. Hân bực mình, ôm cả Thị lẫn gối vào gọn trong lòng hân. Thị đẩy nhẹ hân ra, rồi lại ngẩn ngơ tiếc. Đồ mắt hai người cùng ngây đại.

Một lúc rất lâu. Thị oán thăm thói đạo đức giả của mình. Nó làm Thị bao phen vượt mất cơ may hạnh phúc. Hai người không nói năng. Cuối cùng lén thua. Đàn ông gàn bướng nhưng không lì bằng đàn bà. Hân nói:

"Tôi muốn tỏ tình với bà, nhưng quả thật tôi không biết cách nào tốt hơn. Trong tình yêu, con người càng ngày càng nghèo nàn đi."

Thị vẫn nín thinh. Hân qui trên tấm chăn in hình mặt trời màu đỏ, tay hân chống trên gối đứng cung cách một võ sĩ khi bái tạ trước địch thủ để lao vào trận đấu.

"Bà có biết tại sao tôi đốt lửa để đón bà đến với tôi không?"

Đoàn Thị lắc đầu. Hân dịu dàng:

"Ngày tận thế sẽ đến cùng với lửa. Tôi không muốn chúng ta ân hận và tiếc nuối trong ngày tận diệt ấy. Đêm nay, bà hãy nhắm mắt lại, và để mặc tôi làm những gì tôi muốn."

Đoàn Thị thì thào:

"Tại sao phải nhắm mắt?"

"Vì tình yêu tự tại ở bên trong, bên trong nơi bà. Một mình bà mà thôi. Tôi tìm thấy tôi bên trong bà. Tôi không hiểu tại sao. Tôi hoàn toàn bị tước khí giới khi đứng trước mặt bà. Bà giống như loài yêu nữ trong Liêu Trai Chí Dị."

"Nói gì ghê quá vậy? Đoàn Thị già vờ ngây thơ.

"Đúng như vậy đó. Tôi đang say, lái xe trong mưa đông. Râm. Hình như vậy. Tôi không nhớ.

Nhưng tôi thấy rõ tôi đã chết, đầu đập vào kính xe, vỡ tung tóe từng mảng. Tôi bay ra khỏi xác, hai mắt mở trừng trừng. Tôi trông liền thấy bà, hai tay giơ lên trời, tóc rỗng rỗng chảy nước. Cơn mưa, sấm, chớp, soi rõ từng khối da thịt bà loang loáng trăm ngọn đèn xe. Xe cảnh sát, xe trục, xe cứu thương, bu đến như bầy kênh kênh khổng lồ. Vậy mà tôi chỉ nhìn thấy một mình bà, mờ mịt nhân ảnh, hết như người cõi âm. Bà lúc đó vượt trên cái đẹp phàm trần. Tôi yêu bà từ lúc đó."

"Tại vì lúc đó cậu đang say. Hôn vía lạc tuốt lên mây."

"Còn bây giờ thì sao nào? Chúng ta cũng vất vưởng như hồn ma. Ngồi canh lửa cho cả nhân loại ngủ mê mệt như loài người thời mông muội."

Đoàn Thị cười khê. Hân chồm tới, hôn lên đôi môi đang cười ấy. Thị vòng tay trên cổ hân, trắng nép vào mây. Lửa bắt vào cội cây lớn, bùng lên màu hỏa hoàng chói lọi. Những lông tre khô bắt đầu nổ ròn, đi đùng như pháo nổ. Hân ngã xuống trên tấm thân đầy hơi lửa của Thị. Hân làm thị chói với phải rên lên nho nhỏ. Hân yêu vô cùng lời rên rí đó. Cơn phấn khích chưa từng có làm hân cuống lên như đứa trẻ khát sữa. Tóc Thị xổ tung ra, bay rồi cùng bụi than và tàn lửa. Một mảng tóc quần vào cành khô, cháy khét. Mùi tóc thơm khét một khoảng vườn đêm. Hân vội vã dập lửa, nhưng vẫn không chịu rời xa mùi da thịt ướp đầy hương lửa. Tre trúc cũng lao xao rên rí cùng với người nữ. Hắc sục sạo như một chú hoẵng non. Một lúc sau. Hân gục xuống, no nê và chứa chan hạnh phúc. Mặt hân úp mãi trên lọn tóc khét mùi lửa cháy.

Phong Trang, Úc châu, tháng 10/94